Lieta Nr.A42405207
A1873-08/18

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008. gada 5. augustā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese K.Kalvāne-Radziņa,

piedaloties pieteicējas *K.J.* pārstāvim *D.Š.* un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Veselības ministrijas pilnvarotajai pārstāvei Evijai Jasūnai,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *K.J.* pieteikuma par Veselības ministrijas 2007. gada 3. janvāra lēmuma Nr.V-01-20fiz-11/22 atcelšanu un jauna administratīvā akta izdošanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2007. gada 17. janvārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *K.J.* (turpmāk arī – pieteicēja) pieteikums par Veselības ministrijas (turpmāk arī – atbildētājs) 2007. gada 3. janvāra lēmuma Nr.V-01-20fiz-11/22 (turpmāk arī – Lēmums) atcelšanu un jauna administratīvā akta izdošanu.

[2] Pieteicēja 2006. gada 13. decembrī uzzināja, ka Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcija (turpmāk arī - Inspekcija) ir saņēmusi Izglītības un zinātnes ministres *B.R.* iesniegumu ar lūgumu izvērtēt pieteicējas darbnespējas lapas pamatotību. Ņemot vērā minēto, pieteicēja 2006. gada 14. decembrī vērsās Inspekcijā ar lūgumu informēt par ierosināto lietu, norādot konkrētu informāciju, kuru pieteicēja vēlas iegūt. Atbilstoši faktiskai un tiesiskai situācijai uz 2006. gada 21 .decembri Inspekcija nosūtīja pieteicējai atbildes vēstuli Nr.7-25-J-1478/7360, sniedzot Inspekcijas rīcībā esošo informāciju un skaidrojumu par kārtību, kādā tiek veikta darbnespēju lapu izvērtēšana Inspekcijā.

2006.gada 26.decembrī pieteicēja vērsās ar iesniegumu Nr. 12264 Veselības ministrijā ar lūgumu:

[2.1] pieņemt lēmumu par lietas izbeigšanu un izbeigt administratīvo lietu Nr.7-25-1-1427;

[2.2] atcelt Inspekcijas 2006.gada 21.decembra vēstules Nr.7-25-J-1478/7360 ceturto un piekto rindkopas;

[2.3] sniegt pamatojumu, kāpēc Inspekcijas 2006.gada 15.decembra vēstulē Nr.7-25-1-1427/7205 minētas vairākas darbnespējas lapas;

[2.4] piešķirt Izglītības un zinātnes ministrijas iesniegumam ierobežotas pieejamības dokumenta statusu.

2006. gada 3. janvārī Veselības ministrija pieņēma lēmumu Nr.V-01-20fiz-11/22, ar kuru Veselības ministrija, pamatojoties uz Ministru kabineta 2005. gada

29. janvāra noteikumu Nr.218 ,,Medicīniskās aprūpes un darbspējas kvalitātes kontroles inspekcijas nolikums" 10.punktu, atteica ierosināt administratīvo lietu un atbilstoši savai kompetencei sniedza pieteicējai skaidrojumu par lietas faktiskiem un tiesiskiem apstākļiem.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt un izdot jaunu administratīvo aktu, šādu motīvu dēļ:

[3.1] Pieteicēja uzskata, Veselības ministrijas Lēmumu, kas satur norādi par Veselības ministrijas faktisko rīcību - atteikšanos veikt iesniegumā minēto, par neatbilstošu likumam. Pieteicēja norāda, ka Administratīvā procesa likuma (APL) 91. panta ceturtā daļa, skatot to kopsakarā ar APL 76. panta otro daļu, paredz, ka faktisko rīcību apstrīd padotības kārtībā augstākā iestādē. Tā kā Inspekcija ir Veselības ministrijas padotībā esošā iestāde atbilstoši Ministru kabineta 2004. gada 13. aprīļa noteikumu Nr. 286 ,,Veselības ministrijas nolikums" 24.3. apakšpunktam, turklāt padotība tiek īstenota pakļautības formā - 2005. gada 29. janvāra noteikumu Nr. 218 ,,Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas nolikums" 1. punkts, Veselības ministrijai ir pienākums izskatīt iesniegumus par Inspekcijas faktisko rīcību atbilstoši APL. Turklāt atbilstoši Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7. panta ceturtajai daļai Veselības ministrijai ir ne vien tiesības pārbaudīt Inspekcijas lēmumu tiesiskumu un lietderību, tātad atcelt Inspekcijas prettiesiskus vai nelietderīgus lēmumus, bet arī tiesības dot rīkojumus. Tāpēc nav pamatots Veselības ministrijas Lēmums, ka tai nav tiesību izvērtēt un atcelt Inspekcijas vadītāja lēmumus.

[3.2] Pieteicēja norāda, ka iestāde nevar atrunāties par likumā minētā pienākuma nepildīšanu ar to, ka citā - hierarhiski zemākā normatīvajā aktā - nav minēts, ka tā izskata iesniegumus par Inspekcijas faktisko rīcību. Uz to norāda arī APL 15. panta sestā daļa, kas paredz, ka, ja konstatē pretrunu starp dažāda juridiskā spēka tiesību normām, piemēro to tiesību normu, kurai ir augstāks juridiskais spēks. Likumam ir augstāks juridiskais spēks nekā Ministru kabineta noteikumiem, un ja noteikumi ir daļējā pretrunā likumam, tad tas nevar radīt sekas privātpersonai.

[4] Tiesai iesniegtajā paskaidrojumā atbildētājs norāda, ka pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu šādu apsvērumu dēļ:

[4.1] Atbildētājs norāda, ka Ministru kabineta 2005. gada 29. janvāra noteikumu Nr.218 „Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas nolikums" 10.punkts nosaka, ka Inspekcijas vadītājs pieņem lēmumu par apstrīdēto Inspekcijas amatpersonas izdoto administratīvo aktu vai Inspekcijas amatpersonas vai darbinieka faktisko rīcību, un Inspekcijas vadītāja lēmumu var pārsūdzēt tiesā. Tas nozīmē, ka privātpersonai, kura vēlas apstrīdēt Inspekcijas faktisko rīcību ir jāvēršas vai nu pie Inspekcijas vadītāja, ja tā apstrīd Inspekcijas amatpersonas vai darbinieka faktisko rīcību, vai arī Administratīvajā rajona tiesā gadījumā, ja tā apstrīd Inspekcijas vadītāja faktisko rīcību. Atbildētājam tādējādi nav tiesību izvērtēt Inspekcijas amatpersonu, darbinieku vai tās vadītāja faktisko rīcību, jo ārējie normatīvie akti tai nepiešķir šādas tiesības. Ņemot vērā minēto, atbildētājs nevar lemt par Inspekcijas ierosinātās administratīvās lietas Nr.7-25-I-1427 izbeigšanu, nevar atcelt Inspekcijas 2006. gada 21. decembra vēstules 7-25-J-1478/7360 ceturto un piekto rindkopu, kā arī nevar sniegt pamatojumu, kāpēc Inspekcijas 2006. gada 15. decembra vēstulē Nr.7-25-I-1427/7205 minētas vairākas

darbnespējas lapas. Minētie argumenti arī tika norādīti pieteicējai Veselības ministrijas 2006.gada 3.janvāra atbildes vēstulē Nr.V-01-20fiz-l 1/22.

[4.2] Atbildētājs nepiekrīt pieteicējas norādītai tiesību normu kolīzijai, jo APL 76.panta otrā daļa paredz iespēju likumā vai Ministru kabineta noteikumos noteikt citu iestādi, kurā attiecīgo administratīvo aktu var apstrīdēt. Turklāt augstāka iestāde saskaņā ar APL 1.panta 2.punktu ir tiesību subjekts, tā struktūrvienība vai amatpersona, kas hierarhiskā kārtībā var dot rīkojumu iestādei vai atcelt tās lēmumu.

Ņemot vērā minēto atbildētājs uzskata, ka Ministru kabinets tam pieļaujamā veidā ir noteicis Inspekcijas amatpersonu un vadītāja lēmumu apstrīdēšanas kārtību Ministru kabineta 2005. gada 29. janvāra noteikumu Nr.218 „Medicīniskās aprūpes un darbspējas kvalitātes kontroles inspekcijas nolikums" 10.punktā.

[4.3] Attiecībā uz pieteicējas norādīto, ka, ja konstatē pretrunu starp dažāda juridiskā spēka tiesību normām, piemēro to tiesību normu, kurai ir augstāks juridiskais spēks, atbildētājs norāda, ka tiesību normu kolīzijas rodas gadījumos, kad divas dažādas tiesību normas ir piemērojamas vieniem un tiem pašiem faktiskajiem apstākļiem, bet tās katra nosaka savas, atšķirīgas tiesiskās sekas. Šādā gadījumā šīs normas ir savstarpējā pretrunā. Minētais ir attiecināms uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta ceturto daļu un APL 76.panta otro daļu un 91.panta ceturto daļu. Šajā gadījumā saskaņā ar APL 15.panta septīto daļu, ņemot vērā to, ka šīs normas ir ar vienādu juridisku spēku, vispārējo tiesību normu piemēro tiktāl, ciktāl to neierobežo speciālā tiesību norma. Tādējādi speciālā tiesību norma - APL 76.panta otrā daļa un 91.panta ceturtā daļa šajā gadījumā prevalē pār vispārējo tiesību normu - Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta ceturto daļu. Tas nozīmē, ka arī Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas nolikuma 10.punkts nevar būt pretrunā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta ceturto dalu, jo speciālā tiesību norma - APL 76.panta otrā daļa tieši pieļauj tādu tiesību normu esamību. Tādēļ arī nav pamata piemērot APL 15.panta sestās daļas noteikumus par to, ka gadījumā, ja konstatē pretrunu starp dažāda juridiskā spēka tiesību normām, piemēro to tiesību normu, kurai ir augstāks juridiskais spēks, jo Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas nolikuma 10.punkts nav pretrunā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 7.panta ceturto daļu. Tā kā APL 91.panta ceturtā daļa nosaka, ka privātpersona iestādes faktisko rīcību var apstrīdēt un pārsūdzēt tāpat kā administratīvo aktu, tad iepriekš aprakstītais attiecināms arī uz iestādes faktisko rīcību.

[4.4] Atbildētājs norāda, ka arī līdzšinējā tiesu prakse (piemēram, lietās Nr.A1270-07/5 un Nr.A0610-07/3) norāda, ka Inspekcijas vadītāja faktiskā rīcība ir apstrīdama tiesā nevis Veselības ministrijā.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāvis pieteikumu uzturēja uz tajā norādīto argumentu pamata.

[6] Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina uz Lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[9] Tiesa konstatē, ka 2006.gada 5.decembrī Inspekcijā saņemta Izglītības un zinātnes ministrijas 2006.gada 1.decembra vēstule Nr.1-17/6782, kurā lūgts, lai Inspekcija izvērtē pieteicējai 2006.gada 14.novembrī izsniegtās darbnespējas lapas A Nr.312 pamatotību *(lietas lapa 13)*.

Pamatojoties uz šo iesniegumu Inspekcija uzsāka pieteicējai 2006.gada 14.novembrī izsniegtās darbnespējas lapas A Nr.312 pamatotības izvērtēšanu.

[10] Pieteicēja, uzskatot, ka Inspekcijas rīcība, uzsākot viņai izsniegtās darbnespējas lapas pamatotības izvērtēšanu ir prettiesiska, kā arī uzskatot, ka Inspekcijas rīcība, veicot darbnespējas lapas pamatotības izvērtēšanu neatbilst tiesību normām, iesniedza iesniegumu atbildētājam.

Proti, 2007.gada 2.janvārī Veselības ministrijā saņemts pieteicējas iesniegums, kurā pieteicēja lūdz atbildētāju izbeigt administratīvo lietu Nr.7-25-I-1427 par darbnespējas lapas izsniegšanas pamatotību, atcelt Inspekcijas 2006.gada 21.decembra vēstules nr.7-25-J-1478/7360 ceturto un piekto rindkopu kā nepamatotas, sniegt pamatojumu, kāpēc Inspekcijas 2005.gada 15.decembra vēstulē Nr.7-25-I-1427/7205 minētas vairākas darbnespējas lapas, ja atbilstoši Inspekcijas 2006.gada 21.decembra vēstulei Nr.7-25-J-1478/7360 un izglītības un zinātnes ministres 2006.gada 1.decembra vēstulei Nr.1-17/6782 runa tikai par darbnespējas lapas A Nr.312 neapliecinātu kopiju, kura neatbilst izglītības un zinātnes ministres iesniegtajam dokumentam *(lietas lapas 22-28)*.

Lietas materiālos ir Inspekcijas 2006.gada 21.decembra vēstule Nr.7-25-J-1478/73600, kurā Inspekcija norāda pieteicējai, ka nav pamata izbeigt ierosināto administratīvo lietu par viņai izsniegtās darbnespējas lapas pamatotības pārbaudi. Inspekcija vēstulē arī norādījusi, ka tai, veicot pārbaudi, ir tiesības pieprasīt no ārsta ārstniecības iestādēm ekspertīzes veikšanai nepieciešamo medicīnisko dokumentāciju *(lietas lapas 11, 12)*.

[11] Tiesa arī konstatē, ka Inspekcijas ārste eksperte 2007.gada 31.janvārī ir pieņēmusi lēmumu Nr.7-25-I-1427/611, ar kuru nolēmusi izbeigt lietvedību administratīvo pārkāpumu lietā par pieteicējai noteiktās darbnespējas pamatotību *(lietas lapa 66)*. Minēto lēmumu Inspekcija pieņēma izvērtējot pieteicējai 2006.gada 14.novembrī izsniegtās darbnespējas lapas A Nr.312 pamatotību un secināja, ka nav konstatēti medicīniskās aprūpes pārkāpumi, noteiktā režīma pārkāpumi, atzinuma un ekspertīzes pārkāpumi.

Inspekcijas ārstes ekspertes 2007.gada 31.janvāra lēmums Nr.7-25-I-1427/611 ir atstāts spēkā ar Inspekcijas vadītājas 2007.gada 13.aprīļa lēmumu Nr.7-25-J-349/2260 *(lietas lapa 68)*.

[12] Izvērtējot iepriekš norādītos faktiskos apstākļus kopsakarā ar pieteicējas 2007.gada 2.janvārī Veselības ministrijā saņemtajā iesniegumā un pieteikumā tiesai norādītajiem argumentiem, tiesa secina, ka pieteicēja ir vēlējusies, lai Veselības ministrija izbeidz Inspekcijas uzsākto administratīvo procesu par pieteicējai izsniegtās darbnespējas lapas A Nr.312 pamatotību. Savā iesniegumā Veselības ministrijai pieteicēja detalizēti apraksta izglītības un zinātnes ministres *B.R.* rīcību attiecībā pret pieteicēju un uzskata, ka uz ministres vēstules pamata nebija pamata ierosināt administratīvo lietu par darbnespējas lapas pamatotības pārbaudi.

Tādejādi ir secināms, ka pieteicēja, vēršoties Veselības ministrijā, faktiski ir vēlējusies panākt, lai Veselības ministrija pieņem lēmumu, ar kuru tiktu izbeigta

Inspekcijas ierosinātā administratīvā lieta, kā arī izvērtēt Inspekcijas rīcības tiesiskumu administratīvās lietas izskatīšanas gaitā.

[13] Saskaņā ar Ārstniecības likuma 10.pantu veselības aprūpes profesionālo un darbspējas ekspertīzes kvalitāti ārstniecības iestādēs kontrolē Veselības inspekcija.

Saskaņā ar Ārstniecības likuma 53.pantu personas pārejošu darbnespēju konstatē ārsts vai ārsta palīgs. Pārejošu darbnespēju apliecinošo dokumentu izsniegšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2001.gada 3.aprīļa noteikumu Nr.152 „Darbnespējas lapu izsniegšanas kārtība" (turpmāk arī – Noteikumi Nr.152) 2.punktu personas pārejošas darbnespējas ekspertīzi veic ārsts, kas nodarbojas ar ārstniecību normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.152 24.punktu pārejošas darbnespējas ekspertīzes kontroli visās ārstniecības iestādēs veic Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcija. Saskaņā ar šo noteikumu 25.punktu personu sūdzības sakarā ar darbnespējas lapu izsniegšanas kārtību izskata ārstniecības iestādes vadītājs un Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcija normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

[14] No citētajām tiesību normām ir secināms, ka Inspekcijas kompetencē ir veikt kontroli pār pārejošas darbspējas ekspertīzes kvalitāti ārstniecības iestādēs.

Konkrētajā gadījumā Inspekcija veica pieteicējai izsniegtās darbnespējas lapas izsniegšanas pamatotības kontroli. Proti, pārbaudīja, vai pieteicējas ārstējošais ārsts pamatoti konstatējis pieteicējs darbnespēju un izsniedzis pieteicējai darbnespējas lapu.

[15] Saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 29.marta noteikumu Nr.218 „Medicīniskās aprūpes un darbspējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas nolikums" (turpmāk arī – Noteikumi Nr.218) 3.1.punktu Inspekcijas funkcija cita starpā ir kontrolēt darbspējas ekspertīzes kvalitāti.

Lai īstenotu Noteikumu Nr.218 3.1.punktā noteikto Inspekcijas funkciju, Inspekcija atbilstoši šo noteikumu 4.punktam ir šādi uzdevumi: (..) veikt ekspertīzes un sniegt atzinumus par darbspējas ekspertīzes kvalitāti ārstniecības iestādē, (..) normatīvajos aktos noteiktajos gadījumos izdot administratīvos aktus (..) darbspējas ekspertīzes jomā, (..) izskatīt personu iesniegumus (..) darbspējas ekspertīzes kvalitātes jautājumos.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.218 5.punktu Inspekcijai cita starpā ir tiesības Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā (turpmāk arī – LAPK) paredzētajos gadījumos izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un uzlikt administratīvos sodus.

Saskaņā ar LAPK $45.^1$ panta pirmo daļu par medicīniskās aprūpes, medicīnisko atzinumu vai ekspertīzes pārkāpumiem uzliek naudas sodu līdz simt latiem. Savukārt atbilstoši LAPK $228.^1$ panta pirmajai daļai Inspekcija izskata šā kodeksa $45.^1$ pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas.

[16] No citētajām tiesību normām aplūkojot tās savstarpējā kopsakarā ir secināms, ka Inspekcija, izskatot sūdzību par izsniegtās darbnespējas lapas izsniegšanas pamatotību faktiski veic ārsta darbību pārbaudi, lai konstatētu, vai ārsts nav pieļāvis darbspējas ekspertīzes pārkāpumus. Proti, Inspekcija ierosina administratīvo procesu atbilstoši LAPK tiesību normām – uzsāk lietvedību

administratīvā pārkāpuma lietā, lai pārbaudītu, vai ārsta darbībās ir konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs. Konstatējot ārsta darbībās administratīvā pārkāpuma sastāvu, ārstam tiek piemērots sods. Savukārt, ja ārsta darbībās administratīvā pārkāpuma sastāvs netiek konstatēts, lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā tiek izbeigta.

[17] Lietvedība administratīvo pārkāpumu lietās notiek atbilstoši LAPK tiesību normām. Līdz ar to lēmumus administratīvā pārkāpuma lietā var pieņemt tikai tās institūcijas, kas tam ir pilnvarotas.

[18] Tiesa konstatē, ka LAPK neparedz Veselības ministrijai tiesības iejaukties un pieņemt lēmumus administratīvo pārkāpumu lietās.

Tiesa uzskata, ka administratīvo pārkāpumu process ir nošķirams no vispārējā administratīvā procesa iestādē, jo administratīvā pārkāpuma procesu papildus vispārējam regulējuma, kas ir noteikts Administratīvā procesa likumā papildus regulē LAPK, kas nosaka atšķirīgu apstrīdēšanas un pārsūdzēšanas kārtību lēmumiem, kas ir pieņemti, izskatot administratīvā pārkāpuma lietas.

[19] Saskaņā ar LAPK 280.panta pirmās daļas 4.punktu institūcijas (amatpersonas) lēmumu var apstrīdēt padotības kārtībā augstākā institūcijā, bet tās lēmumu – pārsūdzēt administratīvajā rajona tiesā. Likumā vai Ministru kabineta noteikumos var būt noteikta cita iestāde, kurā attiecīgo lēmumu var apstrīdēt. Ja nav noteikta cita iestāde un nav augstākas institūcijas vai tā ir Ministru kabinets, lēmumu uzreiz var pārsūdzēt tiesā.

Tādejādi LAPK ir noteicis īpašu lēmumu apstrīdēšanas un pārsūdzēšanas kārtību administratīvā pārkāpuma lietās.

Saskaņā ar Noteikumu Nr.218 10.punktu Inspekcijas vadītājs pieņem lēmumu par apstrīdēto inspekcijas amatpersonas izdoto administratīvo aktu vai inspekcijas amatpersonas vai darbinieka faktisko rīcību. Inspekcijas vadītāja lēmumu var pārsūdzēt tiesā.

No citētajām tiesību normām ir secināms, ka Inspekcijas lēmumu, kas ir pieņemts administratīvā pārkāpuma lietā persona ir tiesīga apstrīdēt sākotnēji Inspekcijas vadītājam, bet Inspekcijas vadītāja lēmumu – administratīvajā rajona tiesā.

[20] Pie šādiem apstākļiem tiesa secina, ka Veselības ministrijas kompetencē nav izskatīt personu sūdzības, kas ir iesniegtas par Inspekcijas rīcību izskatot administratīvo pārkāpumu lietas.

Šāda inspekcijas rīcība ir pakļauta tiesu kontrolei. Pie tam tiesas kontrolei ir pakļauts galīgais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, nevis atsevišķi procesuāli lēmumi un darbības, kas tiek veiktas administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas gaitā.

Līdz ar to pieteicējai, ja viņa uzskatīja, ka Inspekcija nepamatoti ir pieprasījusi pieteicējas medicīnas dokumentāciju, kā arī prettiesiski ir veikusi citas darbības, bija tiesības apstrīdēt un pārsūdzēt Inspekcijas lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā.

Savukārt pieteicējai no objektīvajām tiesību normām neizriet subjektīvās tiesības prasīt, lai tiktu izbeigta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

[21] Pie šādiem apstākļiem tiesa secina, ka atbildētāja lēmums, neizskatīt pēc būtības pieteicējas iesniegumu un neierosināt administratīvo lietu ir tiesisks.

[22] Tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā nav nozīmes tam, ka Inspekcija ir Veselības ministrijas tiešā pakļautībā esoša valsts pārvaldes iestāde.

Tā kā konkrētajā gadījumā pieteicēja savus iebildumus izteica par Inspekcijas rīcību, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu pret pieteicējas ārstu, tad Veselības ministrija jebkurā gadījumā nebija kompetenta pieņemt jebkādu lēmumu saistībā ar administratīvo lietvedību Inspekcijā.

Konkrētajā gadījumā pieteicējai bija jāsagaida Inspekcijas lēmums administratīvā pārkāpuma lietā un tas jāapstrīd un jāpārsūdz, norādot uz procesuāliem un materiālo tiesību normu pārkāpumiem, kas pieteicējas ieskatā tika pieļauti administratīvās lietvedības laikā.

[23] Ņemot vērā to, ka pārsūdzētais Lēmums nav atceļams, nav pamata izlemt jautājumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu izbeigta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

Pie tam tiesa konstatē, ka Inspekcijas ārste eksperte 2007.gada 31.janvārī ir pieņēmusi lēmumu Nr.7-25-I-1427/611, ar kuru nolēmusi izbeigt lietvedību administratīvo pārkāpumu lietā par pieteicējai noteiktās darbnespējas pamatotību un šis lēmums ir atstāts spēkā ar Inspekcijas vadītājas 2007.gada 13.aprīļa lēmumu Nr.7-25-J-349/2260.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš konstatēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

K.J. pieteikumu par Veselības ministrijas 2007. gada 3. janvāra lēmuma Nr.V-01-20fiz-11/22 atcelšanu un jauna administratīvā akta izdošanu noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2008. gada 5. augustā.

Tiesnese K.Kalvāne-Radziņa